

Ročník 26

Číslo 5

23. 5. 2021

PROJEVY DUCHA SVATÉHO JSOU DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ PROJEVY O DUCHU SVATÉM. Pavel Kosorin (Křesťanské aforismy)

Drazí přátelé!

Určitě jste v této covidní době četli mnoho článků o tom, jak lidé následkem nákazy a komplikací bojovali o na-dechnutí. Je to mimořádně nepříjemné, když člověk nemůže popadnout dech, známe to z mnoha situací, třeba na koupališti a podobně. Dech znamená život, jeho nepřítomnost je předzvěstí nebo znakem smrti. V Bibli se často slova dech a Duch objevují ve spojitosti s Duchem Svatým, a samozřejmě to vychází z působení třetí božské osoby, která je Duchem Oživovatelem. Vždycky mě fascinuje Ezechiellovo proroctví o kostech, které obživnou a promění se na živé bytosti. Toto čtení svatodušní vigílie je fascinantním přiblížením síly Božího života. Už v minulosti jsem říkal a opakuji to, že působení Ducha Svatého se v praktickém životě církve málo zdůrazňuje. Jistě převládající kristocentrismus a náš západní pragmatismus to jaksi vytěšňuje, a je to velká chyba. Pojďme se aspoň krátce zamyslet, k čemu nás letniční dny zvou.

Duch je ten, který přemáhá strach! Poslední období je proniknuté strachem, a to silně poznačilo i náboženský život člověka. Před časem arcibiskup Jan jasně varoval před epidemií strachu a jeho slova se naplnila. Na Letnice apoštolové, zavření za dveřmi, prožívají to, co sv. Jan XXIII. nazval *aggionamento* - otevření se, strach končí a síla Ducha je vede k svědectví. Jak úžasné je sledovat Petrovo kázání a následné obrácení několika tisíc lidí. V odvaze mluvit pravdu o Kristu a jasně pojmenovat věci se mnozí nechali zasáhnout milostí Boha. Petr sice mluví o zabití Ježíše, to je fakt, ale zároveň ukazuje cestu, a tou je všeobjímající Boží láska a dar spásy. My dnes víme, že strach nikam nevede a působí tak zhoubně, že člověka obírá o zdravý pohled na život. My se nesmíme uzavřít před sebou, lidmi, světem a následně samotným Bohem. Duch nás vede do vztahu a ten vztah se realizuje ve společenství, kde při slavení Eucharistie poznávám Boží lásku a naplněný

odvahou jdu vydávat svědectví do světa. Ani moderní technologie nedokážou nahradit fyzickou účast na slavení ve společenství. To je ovoce Ducha Svatého - žít ve vzájemnosti s Kristem uprostřed.

Druhým velkým tématem Letnic je pomatení jazyků při stavbě Babylonské věže. Lidé si přestali rozumět a stavba krachla. Naproti tomu jsou Letnice divem, kde množství národů rozumí Petrovu kázání ve svém jazyce. Z nejednoty a nepochopení se stává schopnost budovat dílo ne lidské, ale Boží. Jak důležité je porozumění v rámci společenství. Každý z nás mluví jiným jazykem, myslím tím povahu, způsoby, názory... Samozřejmě není možné vyrábět uniformní lidi. Ztráta originality by byla fatální a nic by nepřinesla. Přesto je člověk, inspirován Duchem, volán, aby dokázal překročit hranice své omezenosti a vykročit směrem k druhému. Kristus je v tom příkladem, že nerozlišuje lidi, ale jde prostě vstříc člověku, který hledá společenství. Zkostnatělost a sebestřednost člověka obírá o radost z víry a zamezuje mu prožívat naplno charismata, která jsou výzvou k seberealizaci v rámci církve.

V závěru chci myslet na naše birmovance. Za pár měsíců přijmou svátost Ducha Svatého. Je to takový vstup do křesťanské dospělosti. Vkládám je v těchto dnech osobně do svých modliteb. Nutně potřebujeme, aby i u nás zavál vítr obnovy a síla zanícení pro Ježíše. Právě v těch, kteří se odhodlali žít blízko Krista, vidím ten veliký potenciál, který může přinést obohacení nám všem. Proto se všichni modleme za obnovu v Duchu Svatém. Člověk, i věkem stár, může být zdrojem síly Ducha, když se dá vést a formovat. Bůh může vytvořit své učedníky i z kamenů.

Přeji vám všem upřímnou radost z víry a znovunadechnutí z plných plic.

o. Marian

Modlitba a Trojice

(část katecheze Svatého otce Františka z cyklu „O modlitbě“)

Prvním darem v každém křesťanském životě je Duch Svatý. Není to jeden z mnoha darů, nýbrž základní dar. Duch je darem, o kterém Ježíš přislíbil, že nám bude seslán. Bez Ducha neexistuje vztah k Otci a Synu, protože Duch otevírá naše srdce Boží přítomnosti a vtaňuje je do onoho „víru“ lásky, který je samým jádrem Boha. Jsme nejenom hosty a poutníky na této zemi, ale jsme též hosty a poutníky v tajemství Trojice. Jsme jako Abrahám, který jednoho dne přijal ve svém stanu tři pocestné a tak potkal Boha. Jestliže můžeme v pravdě volat k Bohu a nazývat ho „tatínkem – Abba“, pak je to díky Duchu Svatému, který v nás přebývá, v hloubi nás proměňuje a dává nám zakoušet radostné pohnutí z toho, že nás Bůh miluje jako pravé syny. Veškerou duchovní práci v našem nitru vykonává Duch Svatý, který nám byl darován. Pracuje v nás, aby vedl kupředu náš křesťanský život, a to spolu s Ježíšem směrem k Otci.

Katechismus v této souvislosti říká: „Kdykoliv se začínáme modlit k Ježíši, Duch Svatý nás předchází svou milostí a přitahuje na cestu modlitby. Když nás učí modlit se tím, že nám připomíná Krista, proč se nemáme modlit přímo i k němu? Proto nás církev vybízí, abychom každý den vzývali Ducha Svatého, především na počátku a na konci každého důležitého jednání“ (2670). Takto v nás Duch působí. „Upamatovává“ nás na Ježíše a zpřítomňuje ho v nás, mohli bychom říci, že se stává naší trojiční pamětí, pamětí Boha v nás. Duch zpřítomňuje Ježíše v našem vědomí, aby se neumenšil na osobnost z minulosti. Kdyby nám byl Kristus časově vzdálen, bloudili bychom osamocené světem. Jistě, vzpomínali bychom na Ježíše jako na někoho velice vzdáleného, avšak Duch jej přivádí dnes, nyní, v tuto chvíli do našeho srdce. Duch vše oživuje a křesťanům každé doby a místa se tak skýtá možnost setkání s Kristem, a to nejenom jako s historickou osobností. Nikoli, Duch vtahuje Krista do našich srdcí, Duch působí naše setkávání s Kristem, který není vzdálený, nýbrž je v Duchu s námi. Ježíš nadále vychovává své učedníky a mění jejich srdce, jako to učinil s Petrem, Pavlem, Marií z Magdaly a všemi apoštoly. Proč je v nich Ježíš přítomen? Protože jej Duch vnáší do našeho nitra.

Tuto zkušenost prožili mnozí mužové a ženy modlitby, které Duch Svatý utvářel podle Kristovy „míry“, v milosrdenství, službě a modlitbě... Je milostí, když se můžeme setkat s takovými lidmi. Všimáme si, že v nich tepe jiný život, jejich pohled je přesažený. Nemyslí jenom na mnichy a eremity, protože je najdeme i mezi běžnými lidmi. Jsou to lidé, kteří navázali dlouhou rozmluvu

s Bohem a jejichž životní příběh je někdy vnitřním bojem, pročišťujícím víru. Tito pokorní svědci hledali Boha v evangeliu, v Eucharistii, kterou přijímali a již se klaněli, ve tváři bratra, který se ocitl v nesnázích, a Boží přítomnost opatrují jako tajný oheň.

Prvním úkolem křesťanů je tudíž udržovat tento oheň, který Ježíš přinesl na zem (srov. Lk 12, 49).

Co je to za oheň? Je to láska, Boží láska, Duch Svatý. Bez ohně Ducha vyhasínají proroctví, smutek vytlačuje radost, zvykovost nahrazuje lásku, služba se mění v otroctví. Vybavuje se nám obraz světla, zažehnutého u svatostánku, který uchovává Eucharistii. I když se kostel vyprázdňuje a nastane večer, i když je kostel uzavřený, ono světlo zůstává rozsvícené a nadále plane. Nikdo je nevidí, a přesto září před Pánem. Stejně tak Duch ustavičně přebývá v našem srdci, jako ono věčné světlo.

V Katechismu se dále píše: „Duch Svatý, jehož pomazání naplňuje celé naše bytí, je niterným učitelem křesťanské modlitby. Je tvůrcem živé tradice modlitby. Je bezpochyby tolik cest modlitby, kolik je těch, kteří se modlí, ale týž Duch působí ve všech a se všemi. Právě ve společenství Ducha Svatého je křesťanská modlitba modlitbou v církvi“ (2672). Mnohdy se stává, že se nemodlíme, nechce se nám modlit, anebo nevíme jak. Často papouškujeme modlitby ústy, ale srdce je daleko. To je chvíle, kdy se máme obrátit k Duchu: „Přiď, přiď, Duchu Svatý, zahřej mé srdce. Přiď a nauč mne modlit, nauč mne hledět na Otce a na Syna. Nauč mě cesty víry, nauč mě milovat a především mě nauč naději.“ Vzájemně neustále Ducha, aby byl přítomný v našich životech.

Dějiny církve a světa tedy píše Duch, právě On. My jsme nepopsané listy, ochotné přijmout jeho rukopis. A v každém z nás Duch tvoří originální dílo, protože žádný křesťan se plně neztotožňuje s druhým. Na nedozírném poli svatosti dává jediné Bůh, trojičná Láska, rozkvést rozličným svědkům – všichni jsou si rovni co do důstojnosti, ale zároveň jsou jedineční v kráse, která působením Ducha Svatého vytryskla v každém z těch, jež Boží milosrdenství učinilo svými dětmi. Nezapomínejme, že Duch je v nás. Naslouchejme Duchu, volejme k Duchu – onomu daru, kterým nás Bůh zahrnul – a řekneme Mu: „Duchu Svatý, nevím, jakou máš tvář, neznám ji, ale vím, že jsi síla, že jsi světlo, že jsi schopen povzbudit mne na cestě a naučit mne modlitbě. Přiď, Duchu Svatý.“ Je to krásná modlitba: „Přiď, Duchu Svatý.“

viz Rádio Vatikán

Nevíme, jak se modlit...

...ale Duch Svatý přichází na pomoc naší slabosti
a modlí se v nás

Existuje modlitba, která tě na první pohled přesahuje. Bylo tomu tak od počátku církve. Apoštol Pavel napsal: „Nevíme, jak se modlit...“ A dodává: „... ale Duch Svatý přichází na pomoc naší slabosti a modlí se v nás.“ Tvoje srdce si to těžko dokáže představit, ale jeho Duch je v tvém nitru v neustávající činnosti.

Modlitba je někdy duchovní zápas, někdy je to odevzdání celého bytí. V některé chvíli je jakoby prostým spočinutím v Bohu, v tichosti. Avtom je možná jeden z vrcholů modlitby.

K modlitbě si Bůh nevyžaduje ani nějaké mimořádné divy ani nadlidské úsilí. V dějinách křesťanství žilo tolik věřících z pramenů víry v modlitbě, která byla velice chudá na slova.

Jsou dny, kdy ke své modlitbě nemáme téměř nic. Jsme-li takto zbaveni všeho, ale zůstáváme v blízkosti Krista, už to je modlitba. Úžas lásky bez počátku a bez konce...

"Ježíš, ten zmrtvýchvstalý,
byl ve mně a já jsem nic necítil.
Jak často jsem ho hledal jinde.
Dokud jsem prchal před prameny,
které sám vložil do mého nitra,

marně jsem běžel po celé zemi,
vydal se daleko, velmi daleko,
až jsem zbloudil na cesty,
jež nevedou k cíli.
Radost v Bohu nebyla k nalezení.

Ale přišel čas, kdy jsem poznal,
že Kristus mě nikdy neopustil.
Ještě jsem neměl odvahu se k němu obrátit,
ale on mi už rozuměl, už ke mně mluvil.
Křest byl znamením neviditelné přítomnosti.
Když se zvedla clona nepokoje,
důvěra víry přišla osvitit i moji noc."

z knihy Modlitba s Rogerem

DRAHÉ VYHÝBÁNÍ SE

Jeden muž byl odsouzen k pokutě 50 denárů. Byl lakomý, a tak prosil o jiný trest. Soudce mu dal na vybranou ze tří možností. Sní pět kilo cibule, nebo dostane padesát ran bičem, nebo zaplatí 50 denárů. Odsouzený se rozhodl pro cibuli. Myslel si, že to bude nejlehčí, vždyť se ještě zdarma nají! Jenže nesnědl ani kilo a nemohl dál. Prosil soudce, aby mu změnil trest. "Tak si vyber," řekl soudce. Muž si vybral rány holí. Už po deseti ranách ale prosil o odpuštění, a tak musel zaplatit původní pokutu 50 denárů.

JEŽÍŠ – RODINNÝ TERAPEUT

Jak jsme si již všimli, Ježíš nepochází z harmonických rodinných poměrů; část jeho příbuzných se ho kvůli jeho veřejnému působení dokonce zřekla. Tento jeho životní příběh ho však vybavil citlivostí ve vztahu rodičů a dětí. Měl hluboký smysl pro zranění dětí ze strany rodičů a lze ho pokládat za jednoho z prvních rodinných terapeutů.

Evangelisté uvádějí čtyři klasické příběhy vztahů, v nichž může dojít ke zranění: vztah otce a dcery (srov. Mk 5, 21-43), matky a dcery (srov. Mk 7, 25-30), otce a syna (srov. Mk 9, 14-29) a matky a syna (srov. Lk 7, 11-17). Ježíš tu neuzdravuje vždycky jen syna nebo dceru, ale zároveň i otce nebo matku. Jeho terapie je prostá jakýchkoli výčitek. Neposuzuje ani nehodnotí, pouze uvolňuje zhoubná pouta mezi rodiči a dětmi, aby každý z nich dokázal nalézt svou osobnost.

Marek nám vypráví o jednom otci, který k Ježíšovi přivedl svého posedlého syna. Démon chlapcem cloumá sem a tam a sráží ho k zemi. Ježíš nejprve vybidne rodiče, aby mu vylíčil průběh nemoci: *"odkdy to má?"* (Mk 9, 21) a okamžitě poznává, že synova nemoc souvisí s otcovým postojem. Ten má zjevně strach z agrese a ze sexuality, a proto se snaží vytlouct obojí synovi z hlavy. Dítěti pak chybí prostor, v němž by se naučilo s oběma zmíněnými důležitými životními energiemi přiměřeně zacházet. Potlačenou agresi obracelo se skřípěním zubů a křečovitými návaly zuřivosti fyzicky proti sobě i proti otci. Potlačená sexualita ho často vrhala do ohně a téměř ho sežehla. Otec se obrací ve své bezradnosti na Ježíše: *"Můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám"* (Mk 9, 22). Mistr se obrací v prvé řadě na otce a upozorňuje ho na jeho nedostatečnou víru ve svého syna: *"Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří"* (Mk 9, 23). Otec poznává, že vlastně svému dítěti nikdy nedůvěřoval. Proto zapřisáhá: *"Věřím, pomoz mé nedověře"* (Mk 9, 24). Pán tedy nejprve vyprošťuje otce ze spleti strachu a s poukazem na víru ho staví na vlastní nohy. Teprve potom se obrátí k dítěti a k nečistému duchu, který zatemňoval jeho mysl a city: *"Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!"* (Mk 9, 25). Vysvobozuje syna z destruktivních životních vzorců, které ho držely doposud ve své moci. Potom ho uchopí za ruku a slaví s ním zmrtvýchvstání.

Ve vztazích otec-syn a matka-dcera uzdravuje Ježíš děti tím, že z nich vyžene démona – nečistého ducha. Poznává, že děti byly demonizovány, protože jejich rodiče odmítali uznat jejich svébytnost a přenášeli na ně své potlačované vášně nebo na ně přesouvali své osobní nenaplněné potřeby a přání.

Syn by měl vystudovat to, co otec nemohl, dceři by se mělo dostat všech možností vzdělání, které byly matce upřeny. Tyto projekce dopadají na děti jako démoni, nečistí duchové, kalí jejich pohled na skutečnost a matou je. Pán uzdravuje syny a dcery tím, že je osvobozuje od zatemňujícího ducha a směřuje je k jejich pravé totožnosti. Ve vztazích otec-dcera a matka-syn nastává uzdravení teprve v okamžiku, kdy děti zemřely. V přenosu na opačné pohlaví vzniká natolik mocná symbióza, že ji dokáže překonat pouze smrt. Teprve pak může Ježíš postavit dceru či syna na vlastní nohy. Vystupuje tu otec, který je představený synagogy. Možná kvůli své pozici představeného svou dcerku docela přehlédl a ta na sebe upozornila teprve svou nemocí a odmítáním potravy. Až poté se otec bezradně obrací na Mistra: *"Má dcerka umírá. Pojd', vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila"* (Mk 5, 23). Když ho Ježíš následuje do domu, ještě na cestě k nim dorazí zpráva, že dítě zemřelo. A také v tomto případě se Pán obrací nejdřív na otce: *"Neboj se, jen věř"* (Mk 5, 36). Svým strachem otec dítě spoutává a nyní se musí naučit je propustit a zcela je přenechat Bohu. Teprve v okamžiku, kdy tak učiní, může Ježíš uchopit děvčátko za ruku a pozvednout je. Děvče pak vstane a chodí – nyní už jde svou cestou. Následně Pán přikáže, aby jí dali najíst, protože má vnímat sama sebe, má se začít o sebe starat a žít se.

K otcům a matkám přistupuje Pán nejrůznějším způsobem. U otců odkrývá problém strachu o dcery či syny. Proto odkazuje oba

otce na víru: pokud totiž věří v dobré jádro svých potomků, dokážou je propustit a ponechat vlastnímu vývoji, aniž by se snažili všechno kontrolovat a usměrňovat. U matek nebývá hlavním problémem strach, nýbrž nedostatečný odstup. K fecké matce, která ho přijde prosit za svou nemocnou dceru, zaujímá Ježíš odstup (srov. Mk 7, 24-30). Na tomto odstupu se žena naučí, že smí mít odstup i ke své dceři. Ženu oplakávající mrtvého syna konfrontuje Mistr s ní samou (srov. Lk 7, 11-17). Má přestat s pláčem nad synem a vrátit se sama k sobě. Pak může spatřit, jak se syn napřimuje a konečně se odvažuje vyslovit to, co si v skrytu duše skutečně myslí. Dokud se však na něho matka s pláčem věší, nemůže dítě žít.

Způsob, jakým se Ježíš obrací na rodiče a děti, prozrazuje jeho rodinné terapeutické umění. Zná zmatky plynoucí z mezigeneračních vztahů a rozplétá je. Zná otcovský strach i mateřskou tendenci vydat se beze zbytku dětem a zcela zapomenout na sebe. Oba rodiče povzbuzuje k tomu, aby začali být sami sebou.

Ježíš uzdravuje rány, které jsme ve vztazích utržili, a umožňuje nám objevit vlastní životní dráhu. Jedině až se smíříme se všemi doznatými zraněními, poznáme svou životní cestu a budeme žít z toho, co se v nás ukrývá. Podívejme se na své vztahy k otci a matce ve světle oněch čtyř uvedených biblických vztahových událostí.

Co nás zraňovalo a uráželo? Co bylo na našich vztazích k rodičům nesnadné? Kde objevujeme své pozitivní kořeny, za něž bychom měli být rodičům vděční? Pohlédneme na svůj život s jeho zraněními i zdravými kořeny, kde objevíme stopu vedoucí k životu? Jakou stopu chceme sami zanechat na tomto světě? Jsme-li sami rodiči, zahledme se na svůj vztah k dětem. Neopakujeme snad to, co jsme sami zakoušeli? Které děti přehlízíme a které využíváme ke své vlastní potřebě? Přiveďme své děti k Ježíšovi, aby mohl uzdravit zranění, jež jsme jim způsobili, a proměnit tak jejich rány v perly.

Anselm Grün 50 x Ježíš

Požehnání rodičů dětem

Dobry Bože, požehnej dnes mým dětem.
Drž nad nimi svou ochrannou ruku
a žehnej všem jejich cestám.
Chraň je ode všeho,
co by je mohlo svěst ze správné cesty.
Žehnej jim, aby mohly jít v důvěře touto cestou.
Žehnej jim, aby dnes všude a ve všem
věděly o tvém požehnání,
aby se cítily skutečně požehnané,
jedinečné a vzácné tak,
aby se samy stávaly požehnáním pro druhé.
Požehnej mým dětem,
aby se nedaly připravit o odvahu zklamáním
a nevzdávaly se hned, když něco nepůjde
zrovna podle jejich představ.
Daruj jim sílu, aby dokázaly
čelit životu a jeho nárokům,
a přitom aby vnitřně rostly a sílily.
Provázej je svým požehnáním tam,
kam já s nimi nemohu jít.
Posílám s nimi svou lásku a přízeň.
Samozřejmě nemám jistotu,
že vždy cítí mé dobré úmysly.
Důvěřuji však tvému požehnání,
které je provází a chrání na jejich cestách
a díky němuž porostou stále více do podoby,
kterou sis o nich vytvořil ty sám.

Anselm Grün *Moje Modlitební knížka*

KOŠILE ŠTASTNÉHO ČLOVĚKA

Jeden král těžce onemocněl a nemohl mu nikdo pomoci, ani lékaři, ani kněží a mudrci. Nakonec zjistili ze starých knih, že prý v takovém případě pomůže jen košile člověka, který je v celém svém životě, nikoli jen v nějakém období, šťastný. Poslové prohledávali království, ale každý měl v životě nějaké trápení. Nakonec našli chudého pastýře, který byl opravdu šťastný. Ten byl ale tak chudý, že žádnou košili neměl. Král se zarmoutil, ale pak se zamyslel a za několik dní se začal uzdravovat.

Duch svatý proměňuje lidská srdce

Slavnost Sslání Ducha Svatého uzavírá velikonoční dobu. Duch Svatý má moc proměnit naše nepokojné srdce. Vzpomeňme na ustrašené první učedníky, kteří byli schovaní za zavřenými dveřmi, protože se báli nepřátelského pronásledování. Když přišel Duch Svatý, proměnil jejich srdce tak, že vyšli do ulic a neohroženě vydávali svědectví o zmrtvýchvstalém Pánu nejen v Jeruzalémě, ale všude kam přišli. Duch Svatý „Moc z výsosti“, hořící v srdcích apoštolů, se bude mocně šířit skrze kázání evangelia do celého světa. Budou tak naplňovat Ježíšovo přikázání: „*Jděte do celého světa a každé evangelium všemu stvořeni!*“ (Mk 16, 15)

Každý pokřtěný je povolán k tomu, aby hlásal evangelium, svědčil o veliké Boží lásce, že Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy na kříži a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Připomeňme si, že když nás při biřmování biskup pomazává olejem, říká: „Přijmi pečeť Ducha Svatého, který ti byl dán.“ Tento dar dostáváme proto, abychom dávali, ne proto, abychom si jej schovali uvnitř. Boží milost jsme obdrželi proto, abychom ji přinášeli druhým. Všichni máme odpovědnost jeden druhého posvěcovat, máme o druhé pečovat. Mnozí si možná řeknou, ale já k tomu nemám sílu ani nadání. K tomu potřebujeme sílu Ducha Svatého, která proměňuje lidská srdce, naplňuje je energií, je darem shůry. Osvobozuje naši mysl a srdce, a dodává odvahu k překonávání překážek všeho druhu, včetně pocitů strachu, zmatku a nejistoty. Je svědectvím o vítězství Pánovy vykupující lásky před tímto světem. Proto znovu prosme o letošní slavnosti Letnic o nové vylití Ducha Svatého, ať nás znovu posílí a uschnou, abychom hlásali Pánovu radostnou zvěst, která svojí silou touží proměnit spolu s námi svět.

Ježíš i po svém zmrtvýchvstání i nadále nesl stopy po hřebech, kterými byl ukřižován. Vzkříšení v sobě zahrnuje i utrpení kříže. Pro nás, kteří kráčíme v jeho stopách, mohou jít radosti a zkoušky ruku v ruce. Spojené se stávají soucitem, protože vnitřní radost solidaritu s ostatními neumenšuje, ale podněcuje. Dokonce nás nutí překračovat hranice a připojovat se k těm, kdo procházejí těžkostmi. Nosme v srdci ty, kdo se trápí. Když je odevzdáme do Božích rukou, svěťujeme je soucitu Boha, který miluje všechny lidi. Zapalujeme v sobě touhu po radosti, aby v nás byla hluboce zakořeněná. Lidé jsou stvoření k radosti, a ne k mrzutosti. Nenechávejme si ji pro sebe, je potřeba se o ni dělit, a vyzařovat ji. Radujme se také z darů ostatních křesťanů. „*Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!*“ (Ž 133, 1)

Plodem Ducha Svatého je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, věrnost... (Ga5, 22). My věřící máme povinnost tyto dary vnášet svým příkladem do společnosti naplněné neklidem, nenávistí, zmatenosti a tápající v morální temnotě. Prosme, aby tento Duch Svatý vanul v církvi, vzbudil nové hlásatele evangelia a obnovil naše farnosti, řeholní komunity, kněze a jáhny, rodinná společenství, diecéze, misie a celou církev. Jeho působení můžeme vidět v lidech, kteří jsou jím naplněni, v horlivých křesťanech, v matkách pečujících o své nemocné nebo postižené dítě, v lidech pronásledovaných pro svou víru v Krista Ježíše, také v obětavých misionářích. Spolu s nimi prosme: „*Přiď, Tvůrce, Duchu Svatý, k nám a navštív mysli na-ších chrám. Sestup z nebeské výsosti, srdce nám naplň milostí!*“

O svátku Letnic si připomínáme, že svoboda je také darem Ducha Svatého. Duch Svatý způsobil, že se z hrstky ustrašených učedníků, ukrytých z obavy před pronásledováním za zavřenými dveřmi, stalo sebevědomé církevní společenství. To Ježíšův dech v učednících probouzí odvahu. Kdo se bojí, stane se snadno ovladatelným. Setkáváme se s tím znovu a znovu ve veřejném životě. Zejména populisté straší lidi katastrofickými scénáři. Nahání hrůzu popisem zdánlivých nebezpečí, která jsou často smyšlená nebo vychází z překroucených fakt. Když jsou posluchači strachem bez sebe, nabídnou jim líbivé recepty, slogany a odpovědi jak z krize ven. Je až s podivem, jak je tento postup u nás stále účinný a jak snadno lidé věří falešným spasitelům. Ale křesťané, kteří berou vážně Spasitelovo pozvání ke svobodě, by se neměli nechat tak snadno zmanipulovat. Důvěra Kristu Ježíši v nich kontrastuje s nedůvěrou ke zvodům světa. Křesťané v sobě díky nové síle shůry nacházejí odhodlanost opustit vězení strachu, vyjít do ulic, svědčit o vzkříšeném Kristu a hlásat radostnou zvěst. Bůh od nás očekává víc, než jsme schopni dát. Naším problémem je, že si myslíme, že musíme všechno dokázat sami. Svatý Jan Maria Vianney říká: „Má-li člověk Ducha Svatého, jak

sladké jsou všechny námahy tohoto světa,“ a jindy říká: „Jsou lidé, kterým život víry připadá nudný – to je znamením, že nežijí z Ducha Svatého.“

Jedním z darů Ducha Svatého je radost. Apoštol Pavel v listu Filipským 4, 4 říká: „*Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám radujte se!*“ Kristovo vzkříšení je jako světlo v srdci křesťanské víry. Je to tajemný zdroj radosti, který naše mysl nebude nikdy schopna plně pochopit. Když pijeme z tohoto pramene, můžeme v sobě nosit radost, protože víme, že zmrtvýchvstání bude mít nakonec poslední slovo. Evangelijní radost vychází z přesvědčení, že nás Bůh miluje. Má daleko k povznášejícímu stavu, který by nás odváděl od výzev dnešního světa. Způsobuje, že jsme k tísní ostatních ještě citlivější. Hledejme radost především v jistotě, že patříme Bohu. Svatý Mikuláš z Flüe nám zanechal modlitbu: „*Můj Pane a můj Bože, vezmi ode mne všechno, co mi brání na cestě k tobě. Můj Pane a můj Bože, dej mi všechno, co pomáhá na cestě k tobě. Můj Pane a můj Bože, vezmi mne mně samotnému a dej, abych patřil cele tobě.*“ Povzbuzujeme svoji radost společnou zpívanou modlitbou. Zpívej Pánu Ježíši Kristu, dokud nebudeš mít v sobě pokojnou radost. Zpěv s ostatními vytváří nejen osobní vztah s Bohem, ale i společenství mezi těmi, kdo se k němu scházejí. Krása místa, kde se modlíme, krásná liturgie a zpěvů ať je znamením vzkříšení. Společná modlitba ať probudí to, co východní křesťané nazývají „nebeskou radostí na zemi.“ Objevujeme odlesky Boží lásky také v lidských radostech, které vyvolává v našem srdci poezie, hudba, umělecké poklady, krása Božího stvoření, hloubka lásky a přátelství...

Dalším darem Ducha Svatého je láska. Ježíš Kristus se tím, že se stal člověkem, sjednotil se všemi lidmi. Je přítomen ve všech, zvláště v těch nejpouštěnějších. „*Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z mých nepatrných bratří, mně jste učinili.*“ (Mt 25, 40). Zaslechnout nářek zraněných, podívat se jim do očí, vyslechnout je, dotknout se trpících, starších lidí, nemocných, vězněných, člověka bez domova, uprchlíka... Takové osobní setkání nám dává možnost objevit důstojnost druhého a také od něj něco obdržet, protože i ti nejubožejší mají co nabídnout. Ti nejzranitelnější lidé přispívají nenahraditelně k vytváření bratrské společnosti. Odhalují nám i naši zranitelnost, a tak nám pomáhají být lidštější. Když se vydáváme k lidem zraněným životem, přicházíme blíže k Ježíši, který je chudý mezi chudými. To oni nás přivádějí k důvěrnějšímu vztahu s ním. Nebojme se sdílet zkoušky s ostatními, nebojme se utrpení, protože tak se můžeme dostat k dokonalé radosti s Ježíšem Kristem. Prostřednictvím osobních vztahů pomáháme potřebným. Tak naplníme přikázání, které nám Ježíš dal: „*To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.*“ (J 15, 12-13). To Ježíš položil za nás svůj život, zemřel za nás hříšné na kříži. Nechejme naše srdce růst a stále se víc otvírat Boží lásce, která je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého (viz Ř 5, 5). Nečekejme nic na oplátku, ale buďme pozorní k tomu, o co se s námi chtějí podělit. Možná si řeknou ti nemocní nebo neschopní, co my můžeme udělat nebo dát, ale třeba poděkování, vlídné slovo, úsměv, to může darovat každý. Nebo také mohou obětovat svoje utrpení nebo modlitbu, každý má co nabídnout. Každý skutek dělaný s láskou pomáhá.

Zranitelná je i země, na které žijeme. Stále víc jí ubližuje to, jak špatně s ní lidé zacházejí. Naslouchejme tomu, jak země nařiká. Starejme se o ni. Snažme se bojovat proti této postupující zkáze, zvláště změnou životního stylu. Začneme každý u sebe, protože každá maličkost může pomoci.

Prosme o Ducha Svatého, spolupracujme s ním, zveme ho do každého našeho rozhodování, do každé naší práce a činnosti. Jak píše apoštol Pavel v listu Římanům 8, 14-17 „*Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: „Abba, Otče!“ Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi: trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastní Boží slávy.*“ Zveme ho do každé modlitby, čtení Písma, rozjímání... Ř 8, 26-27 „*Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.*“

Ludmila D.

POKROK

Zbožný muž si stěžoval rabínovi: "Velmi jsem se snažil sloužit poutivě našemu Pánu a nevidím žádné zlepšení. Jsem stále stejný, obyčejný, nevědomý člověk jako předtím! Kde je pokrok?" Rabín odpověděl: "Uvědomil sis, že jsi obyčejný a nevědomý, a to je samo o sobě velký úspěch."

ZDRAVÍ A NEMOCNÍ

„Hlavně zdraví!“ přejí si lidé, když si gratulují. Zdraví je vzácná životní hodnota, ale není ta nejdůležitější. Kolik existuje nemocných, postižených, fyzicky bezmocných lidí, zdánlivě diskvalifikovaných ve světě výkonů a aktivit, kteří jsou živými důkazy a svědky toho, co platí víc než prestiž, peníze, tržní efekt. A to jsou hodnoty mravní síly, skrytý heroismus trpělivosti, charakteru, statečné a niterné odevzdanosti. Kolik nemocných je doslova naším pokladem, který druzí ani neberou na vědomí nebo v nich vidí přítěž. Často právě nemocní umí naslouchat, povzbudit či poradit zdravým jako málokdo jiný. Právě tyto fyzicky slabí mohou být o to více duševně a duchovně silní. Písmo svaté připomíná, že Bůh zdokonaluje utrpením ty, které miluje. I v nich dává poznat svou tvář. Pečujeme o své zdraví a děkujeme denně za jeho dar, chraňme si ho; ale nepřečunujeme to, o co jednou, dříve či později, stejně přijdeme, protože jsme jen křehcí a smrtelní lidé. Přednost dávejme tomu, co má sílu nás přenést i přes práh smrti.

Ježíš k lidem hovořil v podobenstvích. V této knížce hledáme a nacházíme různá současná podobenství. Objevujeme je i dnes, o celá tisíciletí později, a poznáváme, jak logika celého stvoření ve všech obdobích dějin a ve všech oblastech lidské práce, úsilí, objevů, podivuhodné souzní s evangeliem našeho Pána. Umožňuje nám hlouběji do něho proniknout, porozumět mu a zamilovat si je.

Ve své době Ježíš ukazoval lidem na běžné jevy v přírodě, jako je třeba tráva, vrabec, ovce, zrnko obilí, polní lilie, a vysvětloval na nich Boží úmysly s námi. Dnes, kdy věda má přístroje, kterými vidí i do nedohledných dálek vesmíru, do nekonečna jeho galaxií, žasne tím víc nad zázraky stvoření stejně jako při pohledu do hlubin moře či mikrokosmu nejmenších struktur uvnitř buněk, molekul nebo v jádru atomu. I medicína posledních období taková podobenství obsahuje. Zmínil bych se o dvou z nich, která jsou opravdu pozoruhodná.

Stále více lidí, našich lidských sester a bratrů, prochází zkouškami onkologických onemocnění a jejich terapií. Kolik už na tomto poli bylo odvedeno obětí, pomoci, solidarity, naděje i odevzdanosti, statečných svědectví. Kolik lidí přehodnotilo své životní priority a poznalo, co je v životě důležité a bez čeho se naopak dá obejít! Kolik bylo prožito bezesných nocí a trápení, beznadějně temných nebo i zoufalých chvil! Kolik křížů bylo „doneseno“! Mnozí z těchto zkoušek vyšli posílení, ale mnoho je i těch, kdo už nejsou mezi námi.

Víme, nebo možná všichni ani nevíme, že rakovina vzniká tím, že živá buňka v organismu „se zvrhne“. Svěvolně se vymkne z řádu a pravidel, která ji určují, poruší složitý kód, který určuje její identitu. Začne se chovat, množit a bujet podle jiných zákonů, vnáší do celého organismu chaos a je poslem smrti. Kdo čte Písmo svaté, ví, že Bůh, který stvořil tělo člověka, sám přijal na sebe lidské tělo i s údělem trpět a zemřít. Říká, že i my všichni tvoříme jeho jediné neviditelné Tělo, patříme k sobě, jsme propojeni poutem sou-náležitosti a podílíme se každý podle svých darů na tom, aby toto Tělo Kristovo směřovalo a vedlo všechny k jednotě lásky a k dovršení Božího úmyslu ve věčném životě. Na konci se On, Bůh, má stát „všechno ve všem“.

I zde však může dojít k odmítnutí ze strany člověka. Člověk se může svěvolně vzepřít a vymknout z tohoto poslání, může si pozměnit pravidla, může „se zvrhnout“ v tom smyslu, že řekne: Ne, nechci, nebudu sloužit, můj život je má věc, sám si určím, jak si ho zařídím a jak budu jednat. Takový člověk odmítá utvářet a posilovat vztahy hodnoty a vzájemné pomoci, stává se obětí egoismu, zajatcem vlastního bludného kruhu, závislosti, nepoctivosti, požívačnosti. Stává se ve společném těle církve, světa i národa také skrytým ohniskem chaosu, rušivým prvkem, nemocným místem. Bůh respektuje svobodu člověka. Zamyslíme-li se nad stavem světa, snadno rozpoznáme, k jakým disharmoniím vede popření Desatera, ignorování Boha a zásad, které nám jasně sdělil. Hřích prohlubuje destrukci a oslabení, které celek světa a lidstva ohrožují stále víc. Úděl nemocí doléhá na spravedlivé i hříšníky. Někdy jsme svědky zoufalých stavů utrpení, jindy i statečného přijetí kříže. I to

Bůh obrací ku prospěchu všech.

Podobné znamení času rozpoznáme i v jiné hrozbě, nemoci zvané AIDS (dnes bychom mohli dosadit také COVID – pozn. redakce). Je to nemoc související se ztrátou imunity. Tělo pozbývá přirozenou schopnost bránit se virům a škodlivým vlivům zvenčí a rychle jim podléhá. Bez imunity nemá šanci přežít. Zdravé tělo reaguje, vytváří protilátky, bojuje, odolává, posiluje tím i schopnost své sebezáchovy a životaschopnosti. Není i toto podobenství nastavující zrcadlo i lidstvu dnešní doby? Tam, kde se popře vína, hřích, svědomí, člověk ztrácí schopnost rozpoznat, rozlišit onen „virus zla, chaosu a destrukce“ ve vlastním jednání a v mravním nasazení. Vše omluví zákony svobody. Ty umožňují dělat si, co chce sám, a nakonec se mohou stát pramenem jeho sebezničení. Právě křesťanství a živá víra učí a prioritně vede člověka k odpovědné výchově svědomí, k citlivému rozlišování toho, co je dobré a co zlé, učí zaujmout postoj, vést boj a vypěstovat si vnitřní „imunitu“, jak přemáhat tyto vlivy. Pomáhá mu touto cestou posilovat v sobě silné mravní jádro. Učí rozlišit vlivy dobré, neškodné a nebezpečné. Hovoří jasně o smrtelném hříchu a vede k jeho překonání a uzdravení skrze svátost smíření. Toto je tisíciletý odkaz křesťanství, který ovlivňoval a vedl tolik pokolení před námi. Právě světci dokazují, kam až může člověk dojít, jaké oběti podstoupit, co všechno překonat a kolik dobra po sobě zanechat. Ano, naše lidství je „schopné Boha“. A také Bůh je vůči svým dětem „schopen všeho“ ve své milosrdné lásce.

Na poli medicíny jsou v mezinárodních měřítcích spolupráce permanentně vyvíjeny systematické a stále promyšlenější prevence a metody léčby. Ale v neviditelné oblasti duchovního zdraví člověka si spousta lidí vůbec neuvědomuje, kolik hrozeb nás obklopuje právě tam, kde jde o duši a její věčný život, o bytí a nebytí národa, o poklad nejvyššího druhu, o bohatství, které je nám Tvůrcem nabízeno a svěřeno ve slovech: „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce!“

z knihy Josefa Hrdličky Oživ plamen

Duchu Svatý, výhni lásky

Duchu Svatý,
ty ses zjevil učedníkům v podobě ohnivých jazyků.
Ty jsi oheň, který nás zahřívá a který do nás vlévá život.
Někdy se cítím vyhořelý a prázdný.
Mám dojem, že už ve mně nedoutná ani jiskřička.
Nadšení vyprchalo. Všechno ve mně je studené
a šedivé jako popel.
V těch chvílích toužím po ohni, který jsem cítil už tolikrát.
Jsi-li ve mně ty jako oheň, v mém nitru to jiskří.
Najednou mám nápady. Najednou dokážu strhnout své okolí.
Cítím v sobě teplo a dokážu je vyzařovat i kolem sebe.
Duchu Svatý, buď ve mně výhni, jež zahřívá i ty druhé.
Buď ve mně ohněm, z něhož srší jiskry
a rozněcují život i v těch druhých.
Duchu Svatý, jsi ve mně, i když tě necítím.
Chci si tě představit jako žár, který ohřívá mé vychladlé nitro.
Občas musím přivřít dvířka svých kamen,
aby plamen nepálil, ale hřál.
Možná si pak k mému krbu přisednou i druzí, aby se ohřáli.
V takových okamžicích prožívám hlubokou vděčnost.
Duchu Svatý, dej se mi poznat jako žár,
který nás niterně spojuje
a který nás proměňuje ve společenství.

Anselm Grün Moje modlitební knížka

CO MÁME DĚLAT?

Když v Číně převzali moc komunisté, přikázali řeholním sestrám v jednom přísném uzavřeném kontemplativním klášteře, aby od druhého dne vytvořily úklidové čety a zametaly ulice. Zděšená představená zavolala biskupa. „Co máme, excellence, dělat?“ nařikala. „Vždyť jsme tu chtěly žít pro Boha. Proč to Bůh dopustil?“ a hledala, jak z toho ven. Biskup byl moudrý svatý muž. Usmál se na sestru představenou a řekl: „Co máte dělat, matko? No přece zametat ulice a žít pro Boha.“

BŮH JAKO ASPIRIN

Zakladatel eugeniky a vášnivý statistik Francis Galton si prý na přednáškách dělal čárky, kolikrát se posluchači zavrtí, podle výsledku pak hodnotil schopnost přednášejícího zaujmout. Výsledek pak publikoval v časopise *Nature*. Jindy počítal, zda se při cestách do Ameriky budou více potápět lodě s prostitutkami než lodě s misionáři; předpokládal zřejmě, že misionáři budou nějak neblíže, a pokud modlitba funguje, tak by se měly misionářské lodě potápět méně často. Galton prý zjistil, že se oba typy lodí potápí se stejnou pravděpodobností. Škoda, že Galton nečetl Bibli.

V moderní době se tu a tam najde práce, která zkoumá, zda by modlitba mohla usnadnit život, ve zdravotnickém prostředí pak zejména, zda by mohla navrátit zdraví. Jedna taková studie byla publikována ve Spojených státech.

Vedoucí studie Dr. Herbert Benson zdůraznil, že cílem jeho práce nebylo zjistit, zda Bůh existuje nebo neexistuje, nýbrž pouze vyzkoumat terapeutický účinek modlitby. Výsledek publikovaný v dubnu 2006 zahrnoval 1 800 pacientů z šesti nemocničních center. Tři skupiny křesťanů – dvě katolické a jedna protestantská – byly požádány, aby se modlily za vybrané pacienty, modlitba začala v noc před operací a pokračovala následně dva týdny. Křesťané znali křestní jméno pacienta a modlili se za "úspěšnou chirurgickou operaci, rychlou rekonvalescenci a žádné obtíže". V dané studii byli pacienti rozděleni do tří skupin: první bylo řečeno, že se za ně někdo modlí, a skutečně se za ně skupina najatých věřících modlila. Druhé skupině bylo řečeno, že se za ně možná někdo modlí a možná ne, a ve skutečnosti se za ně křesťané modlili. Třetí skupině nebylo řečeno nic a také se za ni nikdo nemodlil. Je fascinující, jak dětské mají autoři studie představy o Bohu a jak se neobtěžují zjistit, co vlastně křesťanství říká a co neříká. Copek si opravdu někdo myslí, že náboženství by mohlo fungovat tak primitivně?

Výsledkem bylo zjištění, že modlitba nepomáhá nebo je na škodu. Z profesionálního hlediska by mě zajímaly podrobnosti – třeba

jakým přístrojem se autorům studie podařilo odrušit vliv neukázněných příbuzných třetí skupiny, kteří se jistě za své drahé doma modlili. Ale vážně: copak si opravdu někdo myslí, že Bůh funguje na principu výměnného obchodu, dáš – dostaneš? Zde se nesetkáváme s testováním, zda modlitba funguje, ale s náboženskou negramotností. Autoři studie se mohou bránit: vždyť oni nic neříkají o Bohu, nýbrž toliko o tom, zda modlitba funguje! To je sice pravda, ale již samotné zapojení *křesťanských* "modlitebníků" implikuje provázanost s křesťanstvím a pro nezasvěceného čtenáře je výsledek zřejmý: křesťanství nefunguje.

Závěry práce však můžeme odhadnout dopředu, vždyť kdyby modlitba *skutečně* fungovala a byl by zde na zemi *skutečně věřící*, pak by dosáhl nesmrtelnosti! Pokud má modlitba terapeutický účinek, pak totiž umírají zřejmě jen ti, kdo se modlí málo nebo nemají tu správnou víru v uzdravení.

Kdyby se autoři studie obtěžovali si přečíst evangelia, našli by zajímavý text o tom, jak se Kristus modlil v Getsemane, aby jej "minul tento kalich". A tato modlitba, jak známo, nebyla vyslyšena a sám zakladatel křesťanství skončil tím, že jej onen kalich neminul. Ježíše Krista přitom těžko vinit z malé víry, pravda. Ten zdánlivě nedůležitý dodatek ke každé modlitbě totiž má být – *ale ne má, nýbrž Tvá vůle se staí*.

Autoři podobných prací si nejprve *vymyslí* Boha a náboženství a pak pracně dokazují, že takové náboženství nefunguje. Křesťané jim mohou přizvukovat: ano, takovýto Bůh, Bůh jako automat na nápoje, kam vhodím desetikorunu a vypadne mi káva, skutečně neexistuje. To je ale známá věc a nikdo nic takového netvrdí. Takový Bůh není Bohem Židů ani křesťanů. Je to Bůh, který existuje pouze v myslích autorů studie. Ovšem jako grant se takový výzkumný projekt jistě hodí.

Marek Vácha Probuzení

Jak málo stačí k dětské radosti

Nádherné jarní počasí mne před chvílí zlákalo k tomu, že jsem po delší době vytáhl kolo a jel trochu protáhnout zimou zlenivělé tělo. Při odchodu jsem si všiml, že se u naší zahrady zastavila třída dětí z mateřské školy. Děti společně s učitelkami obdivovaly bílý koberec, který nám rostl za plotem. Držely se plotu a snažily se to vše uvidět z co nejmenší vzdálenosti. Napadlo mne, že je pozvu dovnitř.

"Nechcete si natrhat kytičku?" zeptal jsem se. Paní učitelka opatrně vešla do zahrady. "Ale já vás zvu do zahrady i s dětmi," reagoval jsem. V té chvíli jsem v očích těch malých špuntů uviděl spoustu radosti. A když se pak skláněly ke sněženkám a prohlížely si je z bezprostřední blízkosti, bylo té radosti ještě víc.

Nechal jsem je v zahradě, sedl na kolo a jel zase udělat radost sobě. Protože jsem jel po málo frekventované cestě, mohl jsem přemýšlet.

Najednou jsem měl zase čtyři roky a byl s babičkou v lese, kde byl podobně bílý koberec, jen trochu větší. Trhal jsem kytičku pro maminku a těšil se, až uvidím radost v jejích očích...

Malé děti jsou pořád stejné. My vymýšlíme, co bychom jim ještě pořídili, aby měly radost, a zapomínáme, že nejvíc radosti jim udělá, když si v našem nabitém diáři najdeme chvilku času, abychom jim ukázali třeba tu malou sněženku.

Děti jsou stejné, jako jsme byli my před deseti, dvaceti nebo i před padesáti lety. Záleží i na nás, zda je naší výchovou a naším příkladem nepřipravíme o jejich schopnost radovat se třeba z obyčejné sněženky.

Vlastimil Furst

Jaké lidi potkáváš?

Jistý muž cestoval vlakem do vzdáleného města. Chtěl se sem s rodinou přestěhovat. Byl však zvědavý, jací lidé v tom městě žijí. Na náměstí uviděl skupinu lidí, kteří si povídali. Přistoupil k nim a zeptal se jich: "Jaké je toto město a jací lidé tu žijí?" Místní obyvatelé se na něj nechápavě podívali. Po chvíli se však jeden z nich vzpamatoval a zeptal se cizince: "A z kterého města přicházíte vy? Jací jsou jeho obyvatelé?" Cizinec odpověděl: "Město, kde teď bydlím, je dost hlučné a s těmi obyvateli se nedá dobře vycházet." Muž bez váhání odpověděl: "I toto město je hlučné a žijí tu asi zrovna takoví lidé." Cizinec nasedl na první vlak a nikdy se sem nevrátil.

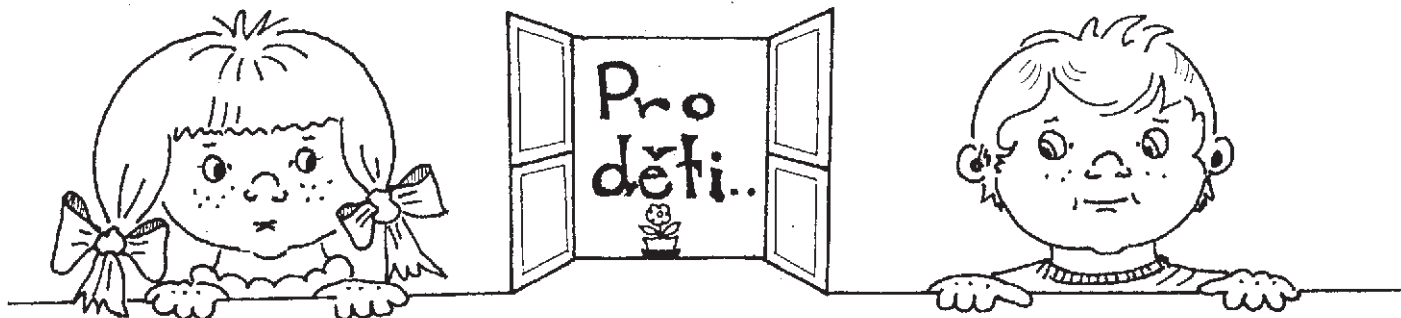
Za několik dnů vystoupil z vlaku jiný cizinec. S úsměvem na tváři přistoupil ke skupině místních obyvatel a vesele je oslovil: "Zdravím vás! Hledám město, kde bych se trvale usadil. Jak se vám tu žije?" Tentýž muž, který před několika dny mluvil s jeho předchůdcem, mu položil stejnou otázku: "Z jakého města přicházíte? Jací jsou jeho obyvatelé?"

Muž odpověděl tím samým radostným tónem hlasu: "Přicházím z města, kde se mi žije docela dobře. I lidé jsou tam laskaví a přátelští." Muž bez váhání odpověděl: "Tady najdete stejné lidi."

Stanislav Bielik: Pojdme si číst

VELBLOUDA UVAŽ

Zbožný muž navštívil poutní místo, kde se pohroužil do modlitby a naslouchal kázání vyhlášeného duchovního mistra. Když odcházel, zjistil, že jeho velbloud, na kterém přijel, je pryč. Vrátil se s nářkem a stížnostmi za mistrem. "Vždyť jsem se tolik modlil, jak se to mohlo stát? Svěřil jsem dokonce andělům, aby mého velblouda hlídali." "Hm," řekl mistr, "a uvázal jsi ho pořádně? Modli se, ale velblouda uvaž!"

KDE BYDLÍ DRAK

Rytíř Jiří táhl do světa. Přišel k prvnímu městu, ale to nebylo veselé. Lidé se potáceli po ulicích jako mátohy. "Copak se tu děje?" ptal se Jiří. "To ty nevíš?" odpověděl mu hospodský. "Drak ohrožuje pole. Sedláci nepracují, a proto je v zemi velký hlad."

Táhl rytíř dále a přišel do druhého města. I tam lidé leželi na cestách, ale nebylo to hladem. Byli opilí. Hospoda byla plná obžerství, lidé prostopášní a zkažení. "Drak otrávil révu," pravil Jiřímu hospodský. "Lidé se opíjejí a jsou zvrhlí."

JEŽÍŠ A APOŠTOL TOMÁŠ

Když přišel Ježíš po svém zmrtvýchvstání mezi apoštoly do večera, Tomáš s nimi nebyl. Nevěřil apoštolům, že viděli Pána, a chtěl se o tom sám přesvědčit. Za týden přišel Ježíš znovu mezi ně a vyzval Tomáše, aby se podíval na jeho rány po hřebecích a přesvědčil se, že je to on – ten, který zemřel na kříži a vstal z mrtvých. Tomáš řekl: „Pán můj a Bůh můj!“ Je to jedno z nejkrásnějších vyznání víry, které čteme v evangeliu. Ježíš pak slíbil štěstí všem, kteří v něho uvěří, i když ho neuvidí na vlastní oči jako Tomáš.

Víra není samozřejmost, je to dar. Díky ní můžeme poznávat Ježíše Krista. Proč je pro náš život tak důležitá? Víra, že Ježíš Kristus je Boží Syn, který za nás zemřel a vstal z mrtvých, totiž... (dokončení v tajence doplňovačky).

Podle souřadnic dole
doplň písmena z tabulky.
Tak získáš tajenku.
Příklad: 1-6 = A.

1	S	A	L	T
2	U	D	I	V
3	P	E	N	C
4	R	O	J	I
	5	6	7	8

Tajenka:

2-6 1-6 2-8 1-6 1-5 2-7 1-7 2-5 1-5 4-5 2-6 3-8 2-7

1-6 3-7 1-6 3-5 1-7 3-7 2-5 4-7 3-6 3-7 1-6 1-5

3-5 4-5 1-6 2-8 4-6 2-5 4-5 1-6 2-6 4-6 1-5 1-8 2-7 4-8

Katechetický věstník č. 9/2013-14 © Biskupství brněnské

Jel rytíř Jiří dále a přišel k třetímu městu. Ale nedostal se dovnitř. Brány byly zavřeny, byl tu stav obležení. Na hradbách stály hlídky a pozorovaly, jak nepřátelé táboří v poli před městem. "Copak se tu stalo?" ptá se Jiří pocestného, který se zdaleka obleženému městu i oblehatelům vyhnul. Ten odpověděl: "Jsou tu dvě vojska, domácí a cizí. Obě šla bojovat proti draku. Ale drak je poštvál proti sobě a sám zmizel. Lidé teď bijí sami sebe." "A kdepak bydlí ten drak?" ptal se Jiří pocestného. "Říkají, že tam v tom hustém lese," odpověděl pocestný a šel svou cestou. "Že bych ho vyhledal a zabil?" řekl si Jiří a zamířil s koněm do černého lesa. Projedl ho křížem krážem, ale draka nenašel. Nastala tma. Rytíř si vyhledal starou uhlířovu chaloupku a přespál v ní. Ani v noci ho drak neobtěžoval. Kam se jenom poděl? Jiří se rozhodl, že počká. Čekal mnoho dní. Zatím mu došly zásoby a cítil hlad. S hladem přišla únava, zlá nálada. Jiří začal být podrážděný. Zlobil se a bil do všeho, co se mu namanulo co cesty.

Nakonec uznal sám, že takhle nemůže pokračovat. Začal sbírat jahody, borůvky, hříby, jedlé kořínky. Hlad přestal. Vrátila se mu dobrá nálada a začal pracovat. Našel nablízku zpusťou zahrádku a začal ji obdělávat. I vinná réva tam byla. Zapomněl na draka, zapomněl na svět a stal se z něho hospodář. Celý rok prožil v pilné práci a měl nyní všeho dost. I hrozny se urodily a z hroznů bylo víno. Napil se ho víc, než bylo třeba, a zavýskal.

Ale zase za něho přišla zlá doba. Jídlo a pití se mu zalíbilo. Do hlavy se mu vkradly divné nápady. Chtělo se mu žít tak, jak to viděl u zhyřalců ve druhém městě. Jen taktak se ovládl. Ale už zas přišlo něco jiného. V noci spal. A do jeho zahrady přišel zloděj. Ten si natrhal plný pytel všeho, co se tu urodilo a utíkal pryč. Zapomněl však, že zahradu obdělával rytíř, rytíř pak má koně. Jiří ráno skočil do sedla, vzal kopí a zloděje brzo dohnal. Byl to jakýsi starý chudák. Jiří však soplil hněvem. Hodil po starci kopím a zabil ho.

Najednou se však udatnému rytíři zatočila hlava. Viděl mrtvého chudáka, jak leží vedle pytle. "To jsem udělal já!" zhroutil se Jiří, "já, který jsem šel zabít draka. Kde je ten drak?" Vrátil se do uhlířovy chaloupky. Tři dny plakal a tři dny přemýšlel.

Nakonec na všechno přišel. "Nosíme draka sami v sobě. Jmenuje se lenost, žádosťivost a zlost. Když se mu poddáme, nepracujeme a trpíme hladu. Nebo pracujeme, ale pak se obžíráme a opíjeme. Nakonec se pak zlobíme na druhé, kteří nám stojí v cestě. Když už tedy vím, kde bydlí drak, vyhledám ho a zabiji."

Rytíř zlomil kopí a zahodil, koně pustil do lesa a stal se poustevníkem Jiřím, který se stal známý v celé zemi svou pracovitostí, střídmostí a mírností.

Tomáš Špidlík Profesor ULIPISPIRUS a jiné pohádky

OTEC, SYN A OSEL

Otec a malý syn šli s oslem do města. Otec jel na oslu a syn šel vedle osla. Potkala je žena a začala naříkat: "Tak malý a musí jít v horku a jeho otec se veze. Jak kruté." Otec tedy posadil syna na osla a šel pěšky. Potkali muže a ten se zlobil: "Co je to dnes za výchovu, mladý se veze a starý se vláčí pěšky." Otec se tedy posadil za syna a jeli na oslově oba. Jenže dalšímu člověku bylo zase líto přetíženého osla! Šli tedy oba vedle osla. Potkal je další muž a začal se smát. "Podívejte se na ty blázny, plahočí se pěšky a osel jde jako pán!"

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Učitel na střední škole se ptá studenta: "Kdo to byl Mojžíš?" "Syn egyptské princezny," prohlásil tázaný. "Nikoliv, ta ho našla, jak plaval v košíku po Nilu," opraví ho učitel. "To ovšem tvrdila ona," oponuje student.

Katecheta se ptá žáčka: "Čím zhřešil Adam?" "Jedl zakázané ovoce," hbitě odpoví tázaný. "A co to mělo za následek?" "Musel si vzít Evu."

Katecheta se ptá: "O kom můžeme říct, že vidí a slyší všechno?" "O naší sousedce," usoudí Květuška.

"Co musíme udělat, aby nám Pán Bůh odpustil hříchy?" ptá se katechetka. "Hřešit!" pohotově odpoví Michaela.

"Izraelité troubili u Jericha ve stupnici D-mol," prohlásil žák. "Jak jsi na to přišel?" zeptal se katecheta. "Vy jste přeci říkal, že hradby pak byly zdecimované."

Poutníci jedou autobusem do Říma. Jelikož Češi nemají na restauraci v cizí zemi, stravují se v autobuse. "Můžu si otevřít k obědu paštikovou konzervu, když je pátek?" zeptá se jeden vedoucího zájezdu. "V postní den nemůžeš." "A jak to, že ostatní jedí paštiky?" "Ti se mne neptali."

Turista v byl v Izraeli. Jelikož nevěděl, jak se anglicky řekne Zeď nářků, řekl taxikáři, aby ho zavezl k té stavbě, kde lidé naříkají. A tak ho taxikář zavezl na daňový úřad.

Jestliže to mezi věřícími a klérem někdy skřípe, pak většina věřících připouští, že chyba je na obou stranách, a to jak na straně kněží, tak i na straně biskupů.

Dnes skutečně došlo mezi lidmi k diferenciaci: Jedni mají kříže, druzí mají krize. Jedni pracují, aby plnili vůli Boží, druzí pracují, aby plnili vily zbožím. Jedny nadchne Jan Zlatoústý, druhé nadchnou jen zlaté tousty. Jedni jsou toho názoru, že zločincům pomůže, když se budou kát, druzí jsou toho názoru, že zločincům pomůže jenom kat. Jedni dělají pouti do Lorety, druzí věří, že jim štěstí přinese ruleta. Jedni si na konci života přejí Eucharistii, druzí eutanázii.

Je špatné, když se některý křesťan zbožně modlí k Bohu: "Daruj nám pokoj" a bližnímu říká nevlídně: "Dej mně pokoj!"

Je škoda, že výzva, abychom se oblékli v nového člověka, se nikdy nestala módním hitem.

Ladislav Jílek Humor za kostelem VI.

Hodit první kámen

Kamenování jako hrdelní trest bylo ve starověku obvyklé snad u všech národů. V Izraeli bylo předepsáno Zákonem za rouhání, nešlechtnost dětí vůči rodičům, cizoložství, modlářství a další přestupky. Exekuce se konala za městem. Svědkové, Zákon požadoval nejméně dva, odložili svá roucha, aby jim při výkonu trestu nebránila, a hodili první kameny. Potom se k nim přidali ostatní.

Tuto praxi připomíná situace, kdy farizeové přivedou k Ježíši ženu přistiženou při cizoložství a zeptají se: "V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?" Byl to chyták, aby Ježíše obvinili – buď z tvrdosti, pokud by souhlasil, nebo z neposlušnosti Zákonu, pokud by odmítl. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když nepřestali naléhat, řekl: "Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!" (Jan 8, 7).

Oni jsou žalobci, svědky obžaloby, jim přísluší povinnost hodit jako první. Ježíš to však váže na podmínku: "Kdo z vás je bez viny." Kdo se za těchto okolností odváží vzít kámen do ruky? Kdo si vezme tuto odpovědnost na sebe, když sám není bez viny?

Ježíšovo slovo o hození prvního kamene není normou pro náš trestní řád, ale problematizuje naše odsuzování druhých. Jak mohu odsuzovat druhého, když sám bych měl být souzen? Jak mohu hodit první kámen, když bych sám zasluhoval být kamenován?

Dosti má den na svém trápení

Jsou lidé, kteří žijí ze vzpomínek na minulost, a jsou lidé, kteří žijí obavami z budoucnosti. Pokud tím utíkají před přítomnými povinnostmi a nevyužívají danou chvíli, je to špatné. Minulost už je pryč a budoucnost ještě nenastala; je třeba jednat teď.

Ježíš vedl k důvěře v Boží péči. Toto slovo řekl v kázání na hoře v souvislosti s varováním před spoléháním na vezdejší statky a před přehnanou starostí o pokrm a ošacení. Bůh, který se stará o nebeské ptactvo a o polní lilie, ví také o potřebách člověka. Na prvním místě nemá být péče o vezdejší zajištění, nýbrž hledání Božího království. Proto "nemějte starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete... Nedělejte si tedy starosti o zítřek, zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení" (Matouš 6, 31-32.34).

Kraličtí překladatelé Bible připojují k tomuto slovu poznámku: "Dosti jest usilovati o to, aby přítomně dobře bylo; proč se má člověk tím trápit, což ještě nepřišlo, a kdo ví, přijde-li. A tím se všim každý den hojně dosti bíd a lopot s sebou přinese." Neklesej na mysli. Vždyť "zítra je taky den" a dnes se Bůh o tebe postará.

Vilém Schneeberger

Začněme od Adama aneb okřídlená biblická rčení

KOHO JEŠTĚ?

Velmi zbožný muž, vyhlášený svou důvěrou v Boha, těžce onemocněl. Lékaře nechtěl, protože ho uzdraví Bůh. Rodina přivedla známého lékaře, ale toho odmítl, stejně jako později primáře i profesora z univerzity. Muž zemřel a přišel do nebe. Hned vyčítal Hospodinu: "Jak to, že jsi mne neuzdravil? Já ti tak věřil!" "No nemůžeš si stěžovat, poslal jsem ti lékaře, primáře i profesora, a ty jsi je všechny odmítl. Koho jsem ti ještě měl poslat?"

Milí bratři a sestry,
výtěžek letošní Postní almužny 29 565,- Kč nás může povzbudit tím, že přes těžkosti a obtíže současnosti jsou mezi námi štedří lidé. Spoluobčané našeho města a vesnic naší farnosti, kteří svým darem podpořili charitní dílo, tj. šíření dobra, spravedlnosti a naděje ve světě skrze službu pomoci potřebným lidem a rovněž prostřednictvím úsilí o spravedlivější podmínky ve společnosti.

Ve srovnání s částkou 10 917,- Kč z minulého roku je to 2,7krát více (mimo jiné byly v kasičkách tři bankovky v hodnotě 2000,- Kč a tři bankovky v hodnotě 1000,- Kč).

Děkujeme všem dárcům, kteří přispěli do Postní almužny, a tím podpořili služby slavičinské Charity. V modlitbách myslíme a Boží požehnání a ochranu vyprošujeme všem lidem z naší farnosti.

„Blaze tomu, kdo má pochopení pro nuzného, Hospodin ho ve zlý den zachrání. Hospodin ho bude ochraňovat, zachová mu život, bude mu na zemi blaze...“ (Ž 41,2-3).

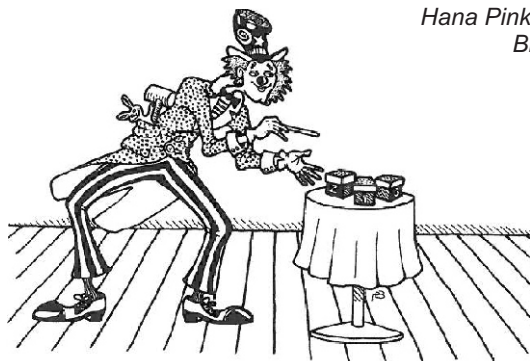
Nejsložitější věci Boží bývají velmi prosté

Nejsložitější věci Boží bývají velmi prosté. Asi tak prosté, aby je pochopilo i dítě. Když Bůh řekne, svůj pokoj vám dávám, pak nám prostě dává svůj pokoj a my ho máme mít. A nevytráčet si vlastní starosti. Musím vám povědět, jak báječně se o této pravdě (že Boží slovo znamená to, co říká) učily v nedělní škole naše děti. Na stole ležely tři uzavřené krabičky. Vedoucí řekl, že v této jedné je pět korun, v této druhé dvacet a v této třetí sto. Pak děti vyzval, aby se přihlásil ten nejmoudřejší ze všech a vzal si tu stovku. Hlásilo se mnoho dětí. Byl vyvolán jeden chlapec a ukázal na krabičku, v níž mělo být dvacet korun. Bylo v ní dvacet korun. Vedoucí konstatoval, že chlapec není nejmoudřejší. Na novou výzvu se hlásily další děti. Jiný chlapec sáhl po krabičce s pětikorunou. Na poslední výzvu se hlásila už jen jedna holčička. Trochu udiveně a trochu samozřejmě si vybrala krabičku, o níž bylo řečeno, že je v ní stovka. Byla tam. Holčička dostala stokorunu a všichni ponaučení, že když Bůh něco říká, tak to tak je. To jen my stále hledáme nějaké chytáky, kličky nebo tajné podmínky.

Nejsložitější věci Boží bývají velmi prosté. Tak prosté, že když je opravdu pochopíte, nemůžete je zapomenout. Tak například já nikdy nezapomenu na báječné vyučování jednoho cirkusového klauna. Bylo to na téma "Dej a bude ti dáno". Klaun si přinesl hrst lentilek a hlasitě se chlubil svou velkomyslností. Plno legrace a smíchu. Pozval si tři dobrovolníky. Jednomu daroval deset lentilek, druhému pět a třetímu jednu lentilku. Pak se tvářil trochu zhrzeně a začal své štedrosti litovat. Požádal prvního obdarovaného, aby mu vrátil pět lentilek z deseti darovaných. Po druhém obdarovaném chtěl napět tři lentilky a od třetího chtěl zpět tu jednu jedinou, kterou dostal.

Potom se otázel všech přítomných, kdo mu vlastně dal nejvíce? Všichni byli patřičně biblicky vzděláni, a tak bez potíží odpovídali, že ten, kdo odevzdal jednu, tedy vše, co měl. A to byla očekávaná správná odpověď. Nato klaun zvažněl a prohlásil, že tento nejceněnější dar nemůže jen tak sníst. Musí ho obětovat. Obětovat Bohu. Vložil lentilku do plechové misky, zalil ji nějakou hořlavinou a zapálil. Přitom hovořil o tom, jak v očích Božích vypadají naše dary. To, co je pro lidské oko třeba nepatrné, může mít v nebi obrovskou cenu. Při řeči misku přikryl víkem. Pak znovu zavolal onoho posledního dobrovolníka a řekl, že Bůh naši oběť stokrát oplátí. Odkryl víko a miska přetékala lentilkami, až padaly na zem. Znovu obdarovaný dobrovolník odcházel na své místo doprovázen posmrkáváním a potleskem, který nepatřil ani jemu, ani moudrému klaunovi. Patřil velkému dobrému Bohu.

Hana Pinknerová
Brusinky

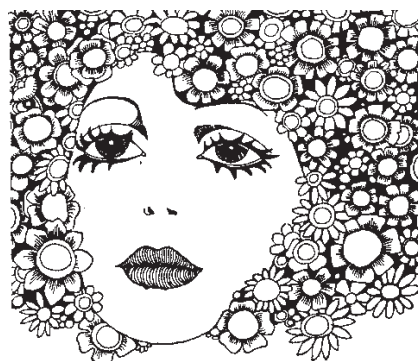

V kadeřnickém salónu

Sedím v kadeřnictví, pohlížím na sebe do zrcadla a čekám, až na mě přijde řada. Pokukuju po ostatních ženách a říkám si: "No nazdar, ty májí ránu. Zvlášť támhle ta s tou koupací čepicí na hlavě, jak jí prostříhanými otvory trčí pramínky odbarvovaných vlasů jako ježkovi chuligánovi. Nebo ta zrzavá, ta má na hlavě něco jako koště! Ještě nejobvykleji vypadá dáma, co má na hlavě jednu kremroli vedle druhé. Natáčky a kadeřnictví, tomu by člověk ještě rozuměl. Co mě asi čeká?" A už jsem na řadě. Kadeřnice si mě posadí do pohodlného křesla před velké zrcadlo. Dobře si mě nasvítí a pozorně si mě prohlíží. Cítím se velmi zvláště. Rozhodně ne příjemně. Zdá se mi, že normálně takhle nevypadám. Řekla bych, že obvykle vypadám nějak...aspoň doufám...líp. No nic, teď už nemůžu utéct. Jdeme na mytí. S mokrou hlavou je to už úplný konec. Vlasy připlácle k hlavě, už jsem skoro zapomněla, jak mi odstávají uši. Masný zarudlý obličej, vyděšený pohled, tohle přece ani nejsem já. Nastává střihání. Svrchní vlasy mám legračně zasponkované na vrcholku hlavy jako vodotrysk velryby, ty spodní prameny kadeřnice nelítostně krátí: "Potřebujete to oživit, paní." Svírá mě úzkost, jak tohle dopadne? Proč jsem sem chodila? Chtěla jsem přece vypadat líp. ... Teď uvažuji o tom, jaké zvíře sama sobě připomínám. Je dostříháno, raději se na sebe moc nedívám. Jak jsem se jen té ženské s nůžkami mohla tak důvěřivě svěřit. Teď přichází na řadu fénování. Zas nějaké sponkování, uši jsou úplně červené. Náhle pookřívám. Hele, vlasy nabývají na objemu, účes získává tvar, i můj obličej dostává lepší výraz. Musím přiznat, že teď mi to opravdu sluší. Oddechla jsem si. Vida, dokonce se mi líbí, jak teď vypadám. Pociťuju k té ženě s hřebínky, nůžkami a fénem hlubokou vděčnost.

Po cestě z kadeřnictví mi nedává pokoje myšlenka, že to, co jsem prožila v kadeřnictví, vlastně už odněkud znám. Když Bůh začne něco dělat s mou duchovní frizúrou, vypadá to podobně. Připadám si tak trochu pořád ještě hezká, a pořádně mě vyděsí, když mi myje hlavu. Zdá se mi, že ztrácím svou původní podobu. "Tohle už přece nejsem já," divím se. "Ztrácím svou identitu, své typické vlastnosti, kdo teď budu?" děsím se. Pak zavřu oči, protože nelze utéct, a přesvědčuju se, že teď už je to stejně jedno. Když je znovu otevřu, žasnu. Tak tohle jsem teď já? Ta nová krásná a čistá bytost? "Jak jsi to, Bože, dokázal?" To je stokrát lepší, než to bylo původně. Jak jsem vděčná. Příště mi smíš, Bože, umýt hlavu, jak jen budeš chtít.

Hana Pinknerová Brusinky

DVAKRÁT O HOLI

Nasredin je na Blízkém Východě lidová postava mudrce i taškáře. Nasredin potkal jednou starce s holí. Šel těžce s rukou nataženou k hornímu zahnutému konci. Hůl byla moc dlouhá! Nasredin se podívil: "Proč ji dole nezkrátíš?" Stařec ale řekl: "Ty jsi hlupák, co to pomůže, když je příliš dlouhá nahoře – na tom horním konci!" A namáhavě šel dál. K lékaři vešel zkroucený muž s holí. Z ordinace vyšel vzpřímeně. "To je zázrak," žasli lidé v čekárně. "Ne, doktor mi dal prostě správnou hůl," řekl muž.

SVATBY

Duben:

Ondřej Gromský, Slavičín + Gabriela Bartozelová

KŘTY

Duben:

Sofie Monika Vašíčková

Jakub Navrátil

POHŘBY

22.3. Ján Klein, 1934, Slavičín

27.3. Oldřich Brhel, 1940, Slavičín

29.3. Ing. František Žák, 1960, Slavičín

29.3. Marie Svárovská, 1937, Lipová

31.3. Jiřina Parýzková, 1944, Slavičín

7.4. Blanka Fojtíková, 1970, Rokytice

12.4. Ladislav Pešek, 1952, Luhačovice

12.4. Josef Šebák, 1932, Rokytice

14.4. Ing. arch. Miloslav Bařinka, 1931, Luhačovice

16.4. Vincent Ivan, 1948, Slavičín

22.4. Marta Majzlíková, 1957, Nevšová

23.4. Marie Duhová, 1938, Bohuslavice n.Vl.

24.4. Anna Ocelíková, 1931, Slavičín

26.4. Ing. Antonín Gblec, 1956, Divnice

29.4. František Orsák, 1939, Slavičín

3.5. Františka Gottfriedová, 1915, Petrůvka

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, ohlaste se nám:

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na křest dospělých trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený církevní sňatek nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost svátosti smíření je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromě): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

22.5. - 28.5. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová

29.5. - 4.6. Bohuslavice

5.6. - 11.6. Hrádek 3

12.6. - 18.6. Rokytice 2 (p. Saňáková)

19.6. - 25.6. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml., Studenková, Adámková

26.6. - 2.7. Rudimov

3.7. - 9.7. Petrůvka

10.7. - 16.7. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová

17.7. - 23.7. Rokytice 3 (p. Tarabusová)

24.7. - 30.7. Hrádek 1

31.7. - 6.8. Hrádek 2

7.8. - 13.8. Hnilová, Bothová, Zvoničková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková

14.8. - 20.8. Mňachová, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová

21.8. - 27.8. Nevšová

28.8. - 3.9. Lipová

4.9. - 10.9. Rodina Múdrych

11.9. - 17.9. Divnice

18.9. - 24.9. Rokytice 1 (p. Marie Malaníková)

25.9. - 1.10. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková

2.10. - 8.10. Obadalová, Durdáková, Borová, Tománková, Kuželová M., Lagová

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy Příběhy moudrosti Jitky Krausové.

- 23.5. Slavnost Seslání Ducha Svatého (Jan 20, 19-23)
24.5. Panna Maria, Matka církve (Jan 19, 25-34)
26.5. sv. Filip Neri (Mk 10, 32-45)
27.5. Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze (Mk 14, 22-25)
30.5. Slavnost Nejsvětější Trojice (Mt 28, 16-20)
31.5. Svátek Navštívení Panny Marie (Lk 1, 39-56)
3.6. Slavnost Těla a Krve Páně (Mk 14, 12-16.22-26)
6.6. 10. neděle v mezidobí (Mk 3, 20-35)
11.6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (Jan 19, 31-37)
12.6. Neposkvrněné Srdce Panny Marie (Lk 2, 41-51)
13.6. 11. neděle v mezidobí (Mk 4, 26-34) sv. Antonín z Padovy
15.6. sv. Vít (Mt 5, 43-48)
19.6. sv. Jan Nepomuk Neumann (Mt 6, 24-34)
20.6. 12. neděle v mezidobí (Mk 4, 35-41)

- 24.6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele (Lk 1, 57-66.80)
27.6. 13. neděle v mezidobí (Mk 5, 21-43)
29.6. Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů (Mt 16, 13-19)
3.7. Svátek sv. Tomáše, apoštola (Jan 20, 24-29)
4.7. 14. neděle v mezidobí (Mk 6, 1-6)
5.7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy (Lk 10, 1-9)
6.7. sv. Marie Goretti (Mt 9, 32-38)
11.7. 15. neděle v mezidobí (Mk 6, 7-13)
Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy
16.7. Panna Maria Karmelská (Mt 12, 1-8)
18.7. 16. neděle v mezidobí (Mk 6, 30-34)
22.7. Svátek sv. Marie Magdalény (Jan 20, 1.11-18)
23.7. Svátek sv. Brigity, patronky Evropy (Jan 15, 1-8)
25.7. 17. neděle v mezidobí (Jan 6, 1-15) Svátek sv. Jakuba, apoštola
26.7. sv. Jáchym a Anna (Mt 13, 31-35)
31.7. sv. Ignác z Loyoly (Mt 14, 1-12)
1.8. 18. neděle v mezidobí (Jan 6, 24-35)
4.8. sv. Jan Maria Vianney (Mt 15, 21-28)
6.8. Svátek Proměnění Páně (Mk 9, 2-10)
8.8. 19. neděle v mezidobí (Jan 6, 41-51) sv. Dominik
9.8. Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, patronky Evropy (Mt 25, 1-13)
10.8. Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka (Jan 12, 24-26)
14.8. sv. Maxmilián Kolbe (Mt 19, 13-15)
15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (Lk 1, 39-56)
22.8. 21. neděle v mezidobí (Jan 6, 60-69)
24.8. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola (Jan 1, 45-51)
28.8. sv. Augustín (Mt 25, 14-35)
29.8. 22. neděle v mezidobí (Mk 7, 1-8.14-15.21-23)
1.9. Světový den modliteb za péči o stvoření (Lk 4, 38-44)
5.9. 23. neděle v mezidobí (Mk 7, 31-37)
8.9. Svátek Narození Panny Marie (Mt 1, 1-16.18-23)
12.9. 24. neděle v mezidobí (Mk 8, 27-35)
Jméno Panny Marie
14.9. Svátek Povýšení sv. Kříže (Jan 3, 13-17)
16.9. sv. Ludmila (Lk 7, 36-50)
19.9. 25. neděle v mezidobí (Mk 9, 30-37)
21.9. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty (Mt 9, 9-13)
23.9. sv. Pio z Pietrelciny (Lk 9, 7-9)
26.9. 26. neděle v mezidobí (Mk 9, 38-43.45.47-48)
sv. Kosma a Damián
27.9. sv. Vincenc z Pauly (Lk 9, 46-50)
28.9. Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa (Mt 16, 24-27)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 28.9.2021 na Slavnost svatého Václava. Uzávěrka bude v neděli 12.9.2021. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!